

Arrest

nr. 64 818 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BEERNAERT, die loco advocaat M. VAN WEYENBERGE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Srilankaanse tamil afkomstig uit Kudathanai, Sri Lanka. In 2005 verliet u Kudathanai en u trok naar Vanni. Tijdens uw verblijf in Vanni werd u in april 2007 opgepakt door de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). U werd vastgehouden in een kamp en werd gedwongen om bunkers te graven en palen te plaatsen bij de frontlinie. In juli 2008 ontsnapte u uit het LTTE-kamp. Vervolgens verbleef u één maand in Iranaimadhu, bij een kennis van uw zus. U verliet Vanni via Mullaitivu en nam daar een boot naar Trincomalee. In Trincomalee gaf u zich, op 4 augustus 2010, over aan het leger en u werd ondergebracht in een ontheemdenkamp te Mannar. In 2009 werd u overgeplaatst naar een ontheemdenkamp in Vavuniya. Op 27 april 2010 wist u, met de hulp van een lid van de Eelam People's Democratic Party (EPDP), het kamp te verlaten en trok u terug naar Kudathanai.

In Kudathanai werd u ondervraagd door de Criminal Investigation Department (CID). U vertelde de CID de waarheid over uw ontsnapping en u werd gevraagd om u dagelijks te melden. Het werd u teveel en u besloot om Sri Lanka te verlaten. U reisde via Puttalam/Chilaw naar de luchthaven. Op 20 juni 2010 nam u een vlucht naar Rome. Vanuit Rome reisde u door naar België. U kwam aan op 23 juni 2010. Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een brief van een priester, een brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka en een rantsoenkaart van het ontheemdenkamp.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiare Bescherming. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE (zie bijlage UNHCR guidelines). De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal intern ontheemden die zich in vluchtelingen kampen bevinden te hervestigen. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE werden vastgehouden in 'High Security Camps'. Zij worden stilaan in de samenleving gereïntegreerd. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. U weet het Commissariaat Generaal (CGVS) niet te overtuigen van een zwaarwichtig LTTE-profiel. U kan op geen enkel moment hard maken dat u daadwerkelijk gezocht wordt in Sri Lanka omdat u banden hebt met de LTTE. Wanneer u gevraagd wordt of u banden hebt met de LTTE en, indien ja, wat u allemaal deed voor de LTTE, antwoordt u dat u bunkers groef en houten palen plaatste aan de frontlinie (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U was nooit lid van de LTTE en u hebt nooit gevochten voor de LTTE tijdens de burgeroorlog (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien deed u dit niet uit vrije wil. U werd vastgehouden en gedwongen om deze taken uit te voeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Tijdens de burgeroorlog in Sri Lanka werd een groot deel van de Tamil-bevolking gedwongen door de LTTE om dit soort taken uit te voeren. U beaamt dit (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) en verklaart dat u kennis hebt van jongeren (die dezelfde taken als u uitvoerden) die al voor uw vertrek uit Sri Lanka vrijgelaten werden uit de detentiekampen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit wijst erop dat u geen zwaarwichtig LTTE-profiel hebt. Het is weinig waarschijnlijk dat de Srilankaase autoriteiten u zouden zoeken voor het graven van bunkers en het plaatsen van palen terwijl op dit eigenste moment mensen met een hoger LTTE-profiel vrijgelaten worden uit detentiekampen.

Enkele elementen uit uw relaas bekrachtigen deze stelling. Wanneer u gevraagd wordt waarom men u verdenkt van banden met de LTTE antwoordt u ontwijkend (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Het leger heeft u tot tweemaal toe in een ontheemdenkamp ondergebracht. U werd niet overgebracht naar een kamp voor mensen met een hoog LTTE-profiel (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit wijst erop dat men u geen zwaarwichtig LTTE-profiel toeschrijft. Bovendien verklaart u zelf dat het leger wist dat u geen lid was van de LTTE (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw relaas over de periode nadat u het kamp verliet bevestigt uw laag LTTE-profiel. U verklaart dat u na aankomst in Kudathanai verhoord werd door de CID en dat u de waarheid vertelde over uw ontsnapping uit het kamp (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U werd echter niet opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Wanneer uw identiteitskaart wordt gecontroleerd onderweg naar de luchthaven ondervindt u ook geen enkel probleem (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit alles wijst erop dat de Srilankaanse autoriteiten u niet van belangrijke banden met de LTTE verdenken en om u deze reden zoeken.

Bovendien blijkt uit uw relaas dat u in Sri Lanka weinig vrees kende voor vervolging. U verklaart dat u in 2008, op eigen initiatief en nadat u voor de LTTE werkte, naar legergebied trok (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit wijst erop dat u weinig vrees kende voor het leger, ondanks dat u op dat moment al taken had uitgevoerd voor de LTTE. Bovendien hebt u, na uw ontsnapping uit het kamp van Vavuniya, Sri Lanka niet meteen verlaten. U keerde gewoon terug naar uw woning in Kudathanai (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook dit getuigt van weinig vrees.

Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart bewijst enkel uw identiteit, deze wordt niet in vraag gesteld. De rantsoenkaart van het kamp toont aan dat u verbleef in een ontheemdenkamp, ook dit wordt niet in vraag getrokken. De brief van de priester heeft weinig waarde en heeft een gesolliciteerd karakter. De brief van de Human Rights Commissian of Sri Lanka gaat niet over uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) zich tegensprekt in de bestreden beslissing. Zo stelt de bestreden beslissing dat uit de richtlijnen van het UNHCR ‘Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Sri Lanka’ dd. 5 juli 2010 blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde. Sindsdien is de situatie verbeterd en wordt er werk gemaakt om een aantal ontheemden die zich in vluchtelingenkampen bevinden, te hervestigen. Het Commissariaat-generaal stelt vervolgens dat het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden of het Oosten niet meer voldoende is om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Het Commissariaat-generaal geeft daarentegen wel toe dat elk dossier individueel dient te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat verzoeker niet duidelijk maakt waar het Commissariaat-generaal zich in deze zou tegenspreken. Dit is geen weerlegging van dit motief uit de bestreden beslissing. De Raad schaart zich achter dit motief.

2.3. Verzoeker is het niet eens met de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij het Commissariaat-generaal niet voldoende kan overtuigen van zijn LTTE profiel. Het klopt dat verzoeker tijdens de burgeroorlog niet heeft moeten vechten voor LTTE. Verzoeker stelt dat hij wel werd vastgehouden om taken uit te voeren voor LTTE. Het Commissariaat-generaal heeft volgens verzoeker nergens vermeld dat hij in een kamp in Vavuniya werd geplaatst omdat hij verdacht werd lid te zijn van LTTE. Verzoeker werd ondervraagd en moest onder dwang vertellen dat hij een LTTE'er was. Verzoeker kon het kamp verlaten omdat zijn moeder een militair kon omkopen door hem 200.000 roepies te betalen. Verzoeker

werd in 2009 ondervraagd door de CID aangezien hij tussen 2005 en 2009 in verschillende kampen heeft verbleven. Verzoeker heeft ook verteld hoe hij uit het kamp kon ontsnappen. Verzoeker heeft aan de politie de waarheid verteld en toegegeven dat hij in verschillende kampen moest verblijven. De CID verplichtte verzoeker zich te komen melden en zijn huis niet te verlaten. Volgens verzoeker beschouwde de CID hem als verdachte. Verzoeker stelt nog dat hij geen pasje kreeg om te mogen werken. Verzoeker is door verraad van zijn burens en de CID die hem wil doodschieten, moeten vluchten naar België.

De Raad meent dat verzoeker de feiten van voortdurende mishandeling en ondervraging door het leger in de ontheemdenkamp en de dagelijkse ondervraging door het CID als hij naar zijn dorp terugkeerde niet aannemelijk maakt. Onder meer legt verzoeker geen enkel bewijs voor van de beweerde voortdurende mishandeling met een houten knuppel en elektriciteitsdraad tijdens zijn verblijf in ontheemdenkampen van augustus 2008 tot april 2010 noch van enig trauma dat daar het gevolg van zou kunnen zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker herhaalt een aantal zaken die hij tijdens het gehoor vermeld heeft, maar weerlegt hiermee niet de motieven van de bestreden beslissing die derhalve gehandhaafd blijven.

Wat het getuigschrift van "St Antony's Church" betreft stelt de Raad vast dat dit getuigschrift stelt dat verzoeker op 4 juni 2007 gearresteerd zou geweest zijn door de veiligheidsdiensten en met de hulp van een priester kon ontsnappen. Dit is strijdig met de overige verklaringen van verzoeker en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

2.4. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS